

5. El món que volem

Com cada tarda, la colla havia quedat a la porta del casal del poble. Aquell matí, a la piscina, havien decidit que farien una excursió fins a les runes de Can Xiulet i anaven preparats per caminar una estoneta. Hi era tothom, i això només passava l'última setmana d'agost, que les famílies es posaven d'acord i coincidien abans que s'acabessin les vacances.

La Cristina era la més gran de la colla. Ella i en Roc, el seu germà, vivien a Girona, i estiuejaven al poble amb els avis, des que eren ben petits. La Nèqua, la seva gossa, els acompanyava allà on anaven. La Camila i la Sofia eren cosines i eren del poble. Els seus pares havien nascut a l'Equador, i per això, tenien la pell més fosca. En Fede era d'Algerri, un poble de les terres de Lleida. En realitat, es deia Federico, però tothom li deia Fede. Era alt com un sant Pau i tenia tres germans més grans que ell, que no eren de la colla. En Quim, com la Cristina, també era dels grans. Ell i en Guillem, el seu germà, eren de Terrassa i estiuejaven al poble des de feia un parell d'anys. El Guillem, que havia nascut amb la síndrome de Down, era el més petit de la colla.

—Mireu, ja arriba el Fede! —va observar la Camila.

—Ve amb el seu germà, el Carlos i la seva nòvia, la Lorena —va afegir el Roc, quan va veure que l'acompanyaven.

—Ei, què tal? —els va saludar en Carlos—. Nosaltres també hem quedat per anar a Can Xiulet, hi anem junts?

—Sí! Jo vull que vinguin amb nosaltres! —va celebrar el Guillem, aixecant els braços i fent saltirons d'alegria.

Sempre que sortien del poble, els pares demanaven que algú més gran els acompanyés, per si necessitaven ajuda o si algú prenia mal... Sovint, ho deien als germans grans del Fede o de la Camila, que s'hi afegien amb la seva colla, encantats.

Quan hi va ser tothom, van començar a caminar fins a la sortida del poble, on començava el camí que portava a les runes.

—Heu vist el cartell que hi havia a la porta? —va comentar la Cris—. Demà, al Casal, hi faran una taula rodona que es titula: “El món que volem deixar als nostres fills”.

—Ah sí? —va preguntar en Roc—. I per què la fan?

—Suposo que parlaran de les coses que volen canviar, per deixar-nos un món millor...

—va opinar la Sofia.

—I, què li passa al món? —va preguntar en Guillem, que escoltava amb atenció.

—La contaminació, per exemple —va explicar en Carlos—. Cada dia hi fa més calor, al nostre planeta, i això no és bo.

—O la pobresa —va afegir la Sofia—. Al món hi ha massa persones que són pobres, mentre n'hi ha que són massa riques.

—Sí, la mare diu que hi ha gent que no té feina —va fer la Camila— i a la tele va sortir una família que s'havia quedat sense casa per viure.

—Però... —va seguir en Fede—, per què parlen del “món que ens volen deixar”? Si nosaltres ja hi som, al món, ara. Què volen dir, amb això que ens l'han de deixar?

—Potser estaria bé que ens ho preguntessin primer a nosaltres, quin és el món que volem —va afegir en Quim.

—Caram, nois! —va exclamar la Lorena—. Això que dieu és molt interessant! Hi podríem anar demà, en aquesta taula rodona, i els ho expliquem...

—Genial! —va celebrar la Natàlia—. I, quin és el món que volem, nosaltres? —va preguntar.

—Bona pregunta! —va fer en Pol, també de la colla dels grans.

—Jo vull un món que sigui divertit, i on tothom s'estimi tal com és —va fer en Guillem, abraçant el seu germà, amb un somriure d'orella a orella.

—Jo també t'estimo, “Bro”*. —En Quim també el va abraçar.— Ets el rei de les abraçades, tu!

—Això estaria molt bé, Guillem! —va dir la Cristina.

Engrescats amb la conversa van anar fent via i es van plantar a Can Xiulet en un tres i no res. Ara en runes, havia estat una de les cases pairals més grans de la comarca. Encara es podia veure on hi havia hagut els corrals, l'era o la façana del casalot. Van seure a l'esplanada que hi havia al davant i van començar a berenar. La Nèqua feia corredisses amunt i avall, perseguint la pilota que li llançaven ben lluny perquè l'anés a buscar. Era una gosseta incansable. La Natàlia havia portat el seu ukelele i, mentre un grupet cantaven cançons, la resta construïen cabanes i s'inventaven un món nou.

L'endemà, a la mateixa hora, tota la colla es va trobar de nou, al casal. Aquesta vegada, amb una pila d'idees i de propostes per compartir, que van recollir en un llistat. El casal estava ple a vessar. Havien fet córrer la veu i, pràcticament la meitat del públic eren nens, nenes i jovent del poble que també volien dir-hi la seva. La gent de l'organització estaven tan sorpresos que es van acostar al grup per preguntar-los com és que hi havia tanta canalla.

—Hem vingut perquè volem participar en la taula rodona —els va dir la Lorena—. Us volem explicar quin món volem, nosaltres. Que ningú ens ho ha preguntat mai, encara.

—El món és tan nostre com vostre —va afegir en Fede—, i també volem fer-hi alguna cosa per millorar-lo.

—Serà un plaer escoltar-vos! —va fer la presidenta de l'Associació de Veïns—. Ens acabeu de donar una lliçó important, de veritat!

—Com pot ser que ens trobem per parlar del món que us volem deixar, i no se'ns hagi acudit convidar-vos a la taula? —es va preguntar el periodista que feia de moderador.

Van decidir que en Quim i la Lorena serien els portaveus del grup, i que participarien en la taula amb els altres convidats. Va ser una tarda memorable! Els adults del poble escoltaven amb respecte i admiració tot allò que els més petits tenien a dir, i es van adonar que potser no els havien escoltat prou, fins aleshores.

Com que el món era molt gran i hi havia tantes coses a millorar, van quedar que, grans i petits, es trobarien més sovint per seguir-ne parlant i fent propostes. Encara no se n'adonaven, però el món havia començat a canviar.

*“Bro”: Brother (germà)